

Till Farsta Stadsdelsnämnds extra sammanträde 26 april 2007

Jag heter Robert Nyberg. Jag och min fru Lena bor ett stenkast från Hästhagskolan med våra två döttrar Astrid som går i femman och Agnes som går i ettan.

För mig är det ni, nämndledamöter, fritidspolitiker som det heter, som är demokratiens vardagshjältar. Ni har valt att i era vardagspussel också hinna med att på fritiden engagera er för det som ni tror på. Ni vill ta ansvar. Ni måste till och med fatta beslut som berör er och era grannars vardag, ni kan inte bara stå bredvid och kommentera.

Ni har fått vårt förtroende, ni får sällan någon uppskattning. Men jag är helt övertygad om att ni alla drivs av viljan att göra det bästa för vår stadsdel.

Men så dagens ärende:

Det är förmodligen det viktigaste beslut ni någonsin kommer att fatta i egenskap av nämndledamöter.

Det berör omedelbart cirka tusen barn i åldern 5 till 12 år, samtliga barn i upptagningsområdet kring Farsta Centrum. Och deras föräldrar. Och deras lärare.

(Jag kommer inte att gå in på den pedagogiska och logistiska orimlighet som det innebär att utan förvarning bryta sönder fungerande skolenheter för att bygga upp något helt nytt på ett fåtal sommarveckor.)

Jag vill framförallt tala om vardagsliv.

-Varje morgon går Sara och Evelina hand i hand till Hästhagskolan, Sara går i ettan, Evelina i trean. Efter sommaren måste Evelina som då är tio år gå den tio gånger längre och osäkrare vägen till Kvickenstorpskolan. Hon måste gå hemifrån en kvart före sin lillasyster. Flickorna ses sedan inte på hela skoldagen. På eftermiddagen ska pappa eller mamma hämta barnen på två skolor istället för en.

Så förändras vardagspusslet i ett slag för den familjen.

För familjerna med barn på Västbodaskolan blir det än mer dramatiskt. Även de yngsta från 6 år måste nu stiga upp tidigare. Varje morgon ska över 300 barn ut i trafiken. Ja, de yngsta får till och med den längsta skolvägen.

Men kanske blir de snart väckta varje morgon av att det rivs och byggs på den plats mitt i deras lilla värld där deras egen skola en gång låg. Titta på kartan! Västbodaskolan **är** hjärtat och navet i det området. (Eller kanske inte skolan ska rivas? Ska de billiga och kostnadseffektiva skollokalerna få nya hyresgäster? Det vet vi inte idag.)

När ni i morgon, och varje morgon hädanefter, stiger upp bör ni tänka på hur det beslut ni tar idag direkt ingriper i vårt vardagsliv. Vi som har valt er. Vi som har valt en skola nära för våra barn. Hur beslutet krymper vår tid tillsammans med dem. Varje dag. Hur det i hjärtat på varje förälder har fötts en stor oro.

Och varje gång ni är i Farsta Centrum, ser ett barn och så småningom en tonåring, bör ni ställa er frågan; hur medverkade ni till att just det barnet fick bästa möjliga skolstart?

Om det hos er finns ett enda tvivel på att det är nödvändigt att genomföra detta **nu**, så brådstörtat, så på tvärs mot en samlad, men chockad, föräldra- och läraropinion måste ni för alla våra barns skull skjuta upp beslutet!

Ni gav oss tretton dagar på oss att reagera. Vi är övertygade om att om vi får tid på oss hittar vi tillsammans en klokare lösning!

Skjut upp beslutet!

Då skulle ni kunna bli hjältar också i barnens ögon.

Farsta 26 april 2007

Robert Nyberg